

РЕШЕНИЕ

№ 10815

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разглежда дело номер **12642** по описа за **2024** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. И. Д., подадена чрез процесуален представител адв. А. Т., срещу решение № 4924 от 11.11.2024г. на СРС, НО, 106-ти състав, постановено по нахд № 5911/2023г. в частта, с която е потвърдено НП_№ 23-4332-001984/14.02.2023г. по т.1.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че в АУАН и в НП липсвало пълно и точно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които то е извършено, както и на доказателствата, които го подкрепят. Той страдал от заболявания, които не му позволявали да постави обезопасителен колан по време на движение на автомобила, защото при рецидивиращото депресивно разстройство, това би му създавало дискомфорт, да обостри състоянието му, при което да настъпят тежки последици за него. Счита, че спрямо него е приложимо изключението по чл.137а, ал.2, т.2 ЗДвП, поради което с потвърждаването на наказателното постановление е бил нарушен закона. Необосновано е било отхвърлено искането за събиране на гласни доказателства за установяване на действителното му здравословно състояние, като по този начин е било накърнено правото на защита в процеса.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. М. К., моли да бъде отменено

решението на СРС, НО, 106-ти състав по нахд № 5911/2023г. и спорът решен по същество, като се отмени НП № 23-4332-001984/14.02.2023г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, в частта по т.1.

Ответникът – началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, чрез процесуален представител юрк. В. П., в писмени бележки от 11.02.2025г. изразява становище за неоснователност на депозираната жалба, като моли същата да бъде оставена без уважение, както и да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 4924 от 11.11.2024г., постановено по нахд № 5911/2023г. на СРС, НО, 106-ти състав е било потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-001984/14.02.2023г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което на Д. И. Д., на основание чл.183, ал.4, т.7, пр. първо от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 50.00 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, свидетелските показания на П. Д. Д. и Р. И. С., както и заключение на съдебно-медицинска експертиза, изготвена от д-р Д. Н.. Въз основа на тях е обоснован правния извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалния закон, като е доказано извършването на деянието по чл.137а, ал.1 ЗДвП, което не представлява маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Констатирано е било, че на 02.02.2023г. в 10.07 часа в [населено място], на [улица], Д. И. Д. е управлявал товарен автомобил марка „М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] . При извършена проверка е било установено, че лицето управлява МПС, без да използва обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е оборудван. В тази връзка и в присъствието на двама свидетели е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 665189/02.02.2023г. Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № 23-4332-001984/14.02.2023г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което Д. И. Д. е привлечен към административнонаказателна отговорност за извършено от него деяние по чл.137а, ал.1 ЗДвП и е санкциониран с глоба в размер на сумата от 50.00 /петдесет/ лева.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие- чл.13, чл.107, ал.3 и чл.313-чл.314 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН, съдът е длъжен и служебно да констатира и установи дали АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържание и срокове /чл.34, чл.42 и чл.57 от ЗАНН/.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 106-ти състав, че в хода на административнонаказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на Д. И. Д. в пълен обем. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци.

В АУАН от 02.02.2023г. и в НП от 14.02.2023г. съществува описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Налице е пълно съответствие при изложение на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Правилни в този аспект са изводите на въззивния съд за спазване на изискванията по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН и чл.34 ЗАНН.

По съществото на спора, СРС, НО, 106-ти състав правилно е установил, че НП № 23-4332-001984/14.02.2023г. е издадено в съответствие с материалния закон, като формираните правни изводи са в корелация с писмените доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.137а, ал.1 ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност, чрез налагане на санкция в абсолютно определен от законодателя размер от 50.00 /петдесет/ лева. В мотивите на решението е даден отговор на важните и съществени въпроси поставени за изследване на делото. В тях са изложени фактите и обстоятелствата, които съдът е приел за установени въз основа на преценката на събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и по вътрешно убеждение. При формиране на изводите, съдът се е произнесъл по фактическите и правни доводи и възражения на страните, като е обсъдил в пълнота приетите по делото доказателства.

Д. И. Д. е санкциониран за извършено нарушение с правна квалификация чл.137а, ал.1 ЗДвП, съгласно който „водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани“. Доказано е, че към момента на извършване на нарушението- 02.02.2023г. в 10.07 часа, водачът на МПС с рег. [рег.номер на МПС] не е използвал обезопасителен колан, с

какъвто автомобилът е бил снабден. Основното възражение на касатора е, че предвид на неговите заболявания /епилепсия и рецидивиращо депресивно разстройство/, той е освободен от задължението да носи обезопасителен колан по време на движение на автомобила. Правилно първостепенният съд е отхвърлил тезата на Д. И. Д. за прилагане на изключението по чл.137а, ал.2, т.2 ЗДвП, тъй като установените негови заболявания не са от такава категория, че да не позволяват използването на обезопасителен колан. Както е прието безпротиворечиво в съдебната практика по приложението на чл.137а, ал.2, т.2 от ЗДвП, физическо състояние, което не позволява на лице - водач на МПС, да използва обезопасителен колан, е само състояние, при което поради обективни причини (т.е. стоящи извън субективните възприятия на лицето) е невъзможно да се постави колан или ако поставянето на такъв би застрашило здравословното му състояние. Има се предвид, такова физическо състояние, което обективно не позволява поставянето на колан, защото това би причинило увреждания на органи, тъкани и др. в човешкия организъм, вследствие притискането на колана, при което би се създавала опасност за живота и/или здравето на водача.

От заключението на медицинската експертиза на д-р Д. Н. не се установява, че здравословното състояние на касатора не му е позволявало да управлява МПС с поставен обезопасителен колан, респ., че физическото му състояние е несъвместимо с това му задължение като водач. Усещането за дискомфорт, който е възможно да почувства Д. И. Д. в такава ситуация, не съставлява противопоказание за шофиране с обезопасителен колан.

Предвид горното и след като към 02.02.2023г. Д. И. Д. не е имал надлежно документирано лекарско предписание, че физическото му състояние не допуска използването на обезопасителен колан, той е извършил нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, поради което законосъобразно е подведен под административнонаказателна отговорност по чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП.

По приложението на чл.28 ЗАНН и при условията на чл.221, ал.2 от АПК, съдът препраща към мотивите на решението, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни. Съгласно чл.189з от ЗДвП „за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания“.

В заключение, решението от 11.11.2024г. на СРС, НО, 106-ти състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. В. П., които се определят в размер на сумата от 80.00 (осемдесет) лева по чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4924 от 11.11.2024г., постановено по нахд № 5911/2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав, в частта,

с която е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-001984/14.02.2023г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което на Д. И. Д., на основание чл.183, ал.4, т.7, пр. първо от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 50.00 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Д. И. Д. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица], сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.